

Zabavno berilo.

Originali iz domačega življenja.

Druga vrsta.

I. Slovenski Nikodem.

Spisal dr. V. Zarnik.

Ne vem, ktero svečanost so prav za prav v čitalnici ljubljanski obhajali, ker jih je vsako leto bilo gotovo zadosti tudi najbolj plesazeljnemu veseljaku; le tega se še spominjam, da so obhajali to svečanost neznano slovesno, da je bilo svetá, da se je vse trlo in da je Božje oko samo tudi milostljivo na-njo gledalo, ker je poslalo toliko dežja, da so nasprotni kazinarji že začeli obraze v pomenljive gube spravljati, glave skupaj tiščati in „korespondencije“ sestavljati: svetu oznanovaje, da beli Ljubljani Bog žuga zarad čitalnice z vesoljnim potopom! — Al ta nevihta, ki je že popoldne ob treh razsajati začela, ni nobenega čitalničarja ostrašila, temveč je vsak surkaš še bolj „sfrیشان“ na plešišče prikoračil in kočije so drdrale, da ni bilo ne konca ne kraja. V veži od spodej je bila velika gnječa, ker so se mladi plesalci z rutami brisali in otepali, z levico v goste, črno-manjaste namaziljene lase segaje. Bralo se je pravo veselje na obrazu vsem in nek Krakovčan je zbudil občni smeh, ko zavikne svojemu sosedu z znanim krakovskim naglasom (to je visoki Cis): „Ti, Jaka, danes bo pa ruk!“ — In res, ni se krakovski član zmotil, ker začel se je pravi direndaj v dvorani, kakor bi g. Kosmač v „Glasniku“ rekel, bilo je natlačeno, da je bilo komaj mogoče sopsti in vrtenje se je le počasi spravljalo v tek.

Dvorana je bila premajhna in vsakdo si je mislil, da bodo „Novice“ v svojem izvestji ali „raportu“ prihodnjič rekle, da bi bilo treba še nekaj voglov dozdati. Plesavke so bile večidel v okusnih, nektre tudi v prekrasnih toaletah, in kar je bilo še več vredno: vse so govorile slovenski in nobena se ni spotikala, ko so jih namaziljeni in po vseh vodah „dišeči“ plesalci kar „prosto“ vikali. Zdi se mi, da se je to le enkrat ali dvakrat dogodilo, da so se od početka neke — rad bi izgovoril imé zlo znane domače tice, pa ga rajše zamolčim, da ne bi ktera bralka rekla, da nimam o galantnosti čisto nobene ideje — zarje slovenskega lepotečnega obnebja togotile, da je ta čitalničarski „folk“ tako „vrdnár“ in „gmaj“, da ne vé, da se postave zamotane v krinolinah onikajo! — Pa stvar se je rešila brez vseh debat: prišle so, odšle so, in ni jih bilo več „ad majorem nationis humanae et čitalnice gloriám“. Prosit!

Al da je vse tako v redu, da dvorana zmiraj tesneja prihaja, da je pevski zbor tako izurjen, da se z izvrstnim vspehom glediščine predstave dajejo, da so se Sokolci s centi tako igrali, kakor abecedarji s frnikulami: kaj misliš, dragi bralec, čegavo domoljubno srce je zarad tega najbolj veselo?

Površno sodeč odgovoril boš: najbolj omajano, omehčano in ginjeno je srce izvestitelja „Novic“, ker nam zabavo tako milo opisuje, da se nam, ki izvan dežele stanujemo, zmiraj sline cedé. Pa dragi moj, zmotil bi se! — Kaj bi dalje ugibal, rekel boš: plesalke in plesalci, ki imajo gotovo največ vžitka od čitalnice. In to ni samo za uganjke, temveč slišal sem, da se je v resnici dogodilo, da so te zabave nekega plesalca neki večer po polnoči že tako ganile, da je začel radosti poln za bôb debele solze pretakati, da mu jih ni bilo moč z nobeno rjuho več ustaviti. K sreči je bil hud mraz in ko na ulico stopi, mu solzne pèrle zmrznejo. Pobere jih sam lepo, varčno jih v škatljico

spravi in jih drugi dan svojemu idealu — ne vem ali na Poljane ali v Kravjo dolino — pošlje v večni spomin svojega domorodnega srca. Obljubila mu je ona — to se pravi njegov „ideal“ — ta čudež ljubljanskemu spodnjemu muzeju darovati. V kateri sobani so te zmrznjene čitalniške solze videti, tega prav za prav ne vem, to moraš, dragi bralec, pozvedeti pri možu, kteremu je naloga, ti tam vse razkazovati.

Če te zdaj vprašam, draga bralka, bodeš brez dvombe rekla, da je bil ta plesalec z zmrznjenimi solzami najbolj ginjen med vsemi družimi. — Al spet bi se zmotila, zlo zmotila!

Pa kaj bomo čas tratili, brez ovinkov ti precej predstavim možá, ki je bil med toliko in toliko sto ljudmi, ki so plesali, peli, igrali, jedli, pili, ploskali, „živio“ na vse pretege kričali, in še potem v „Novicah“ vso to storijo brali, najbolj ganjen, najbolj vesel, akoravno ni član čitalnice in akoravno se ni nobenega omenjenih djanj udeležil.

Ko ne bi bila ta večer taka tema nadvladala, bil bi lahko videl možá, ki je, v siv vojašk plašč zavit, na dvorišče čitalnice prisopihal in po lahko, da ne bi ga nihče slišal, lestvo k oknu dvorane prislone. Po lestvi in po njegovem ponašanji bi ga bil za prižigalca svetilk držal in mislil bi bil, da se mož pripravlja električno solnce na dvorišči prižgati. Pa videlo se mu je, da bolj temice išče, da bi ga nihče ne zapazil, ker bi ga pri takem plaženji lahko kot tata zgrabili in ga na Žabjek potisnili. Ko je na vrh lestve prilezel, postavil se je z glavo na stran okna in pričel plašljivo v dvorano lukati. Odsev velikega lustra je enmalo njegovo blede, mršavo lice razsvetilil. Bralo se mu je, da je mož malo dobrega poskusil na tem svetu in da so ga žarki sreče le redko obsevali. Bil je po postavi skoraj toliko visok kot lestva sama, droben kot leskova palica in mršav, da bi se bilo lahko skoz-nj videlo. Črne majhne brkice v dveh šopkih so mu žalostno visele pod nosnicama, kakor da bi bile hotele reči: zakaj še te mrvice kocinic ne obriješ, kajti kakor so pri vojaku znamenje poguma in hrabrosti, oznanujejo pri tebi le brezsrčnost, strahopezdljivost in pasjo pohlevnost. Brisal si je tudi očala z debelimi koščenimi obroči, po katerih si naglo lahko spoznal, da spada naš junak k literarnemu odseku človeških stanov.

Če se človek le količkaj razume na fizijognomije in na praktiko vsakdanjega življenja, bil bi jo precej zadel brez vsega ugibanja, da je ta mož uradnik pri kaki davkariji, pri kakem računstvu ali pri pošti ali pa je še celó amanuensis pri kaki knjigarni in ima saj že deset let mastno plačo od 315 gold. na leto, ali je paterfamilias, ali oče lepe družine kakih peterih nadepolnih pritlikovcev; po strani pa še včasih zvečer posebej prime za pero in po raznih časnikih ali brošurah v prozi in v klobasah*) po svetu straši.

(Dalje prihodnjič.)

Trije turisti.

Kar je bilo pomladansko vreme kebrom, kakor je mesec marec ugoden mačkom, kakor sta ta in prihodnji mesec vabljiva za žrjave popotnike, tako se meseca avgusta in septembra možje po vseh kotičkih vseh dežel potikajo, „Land und Leute“, kakor se glasí že davno ustanovljena fraza, opažujejo in potem po vseh evropskih časnikih v podlistkih strašijo v podobi turističnih listov. Trojica tacih mož se je vrgla med slovenski narod in opaževali so vse, kar se jim je od

*) „Klobasa“ = Knittelreim; saj tako se bere v novem velíkem Wolfvem slovarji. Pis.

nemške meje do Ljubljane količkaj goropadnega zdelo, postavimo: „lahko noč“ prve slovenske natakariče pod Ljubeljem, blejsko jezero, bele lisaste hlače pri Petranu, pene kamniške Bistrice, mesečno svetlobo, Janeza natakarija ljubljanske čitalnice in strašno umazanost našega kmeta na Štajarskem.

Prvi je, o katerem imamo nekaj besedí izgubiti, mali, majhen ali majčiken turist — kakor se sam imenuje — našega ljubljanskega „moniteurja.“ Mož, kakor pripoveduje, pohajkoval je med Ljubljano, Postojno in Kamnikom; bil je povsod nepopisno sentimentalni; idilično je plaval po peneči Bistrici, s solznimi očmi ogle doval je blede luno in iz vsake smrekove igle so mu vile in „elfi“ namigavali; iz vsacega peresnega poteza se vidi, da mož ni zastoj Gessnerjevih idil, Salisovih elegij in Mathisson-ove melanholije študiral; Jean Paul Richter mu je še zmiraj vzor vsega humorja, kakor je bil v resnici pred 50 leti vsem ganjenim Nemcem. Naš mali turist je, kakor dragi bralec iz tega vidiš, ponižne, čisto nič stêkle nezabavljive čuti, njegovi listi so bolj podobni prav pohlevni, nezabeljeni mlečni kaši, kakor po angleški šegi napravljenu „beufsteaku.“ Enkrat samkrat se možu dozdeva, da mu je tudi en košček volčjega zoba zrastel, ker miluje naš „nesrečni“ narod, da se nekaki črni možje okoli njega plazijo; hotel je reči: črni Čehi, konkordataši, pa se je sredi pota skesal, ali ga je pa vredništvo moniteurjevo obrzdalo v tem predrznem naskoku. Iz gorenjskih oblakov, iz šumečih borovcev, iz močvirne megle in iz melanholičnih štorov pripeljeta že lačnega, užejanega in po ljubezni hrepenečega romarja na realno polje čitalniški Janez s pivom in golašem in pa natakariča Avrelija s svojimi krasnimi očmi v novi vinotočnici. Da bi se bil z obema užitekoma dobro okoristil, to mu jaz iz prave krščanske ljubezni privoščim! To je bilo dozdej še vse navadno, pohlevne duše ganljivo brez vse špecijalnosti; al do prave originalnosti spnè se mož samo enkrat, in to ne v turističnih listih, ampak v obrambi, kjer nas proti turistu stare „Presse“ brani z vso logiko svojega bistroumja: da se na Bledu ni slovenski narod pregrešil z marogastimi hlačami; nazadnje pride na koncu svoje drastične obrambe slovenskega „haut goût-a“ in lisastih hlač do sklepa, da mali turist ni vreden „Prešinemu“ pohajkovalcu jermenov odvezati od njegovih dunajskih opanek, da je on le pohleven colnar pri vratih, Prešin „Spaziergänger“ pa mogočen farizej pri velikem oltarju humorja. Ako je naš mali turist kedaj resnico govoril, gotovo se zdaj ni lagal, ker vendar človek rajši bere, kako so, kakor stare „Preše“ turist piše, zastave naših dijakov na blejskem jezeru že poprej raznim nosom služile, kot pa, kako so ganjeni štori na Grintovci zdihovali „im unsäglichen Sehnen und Verlangen“ drug za drugim. Da „Prešin“ turist svoje šale zbija na račun našega naroda, da mu je vse zaničljivo, kar je slovenskega, to naj nas ne srdi in naj nas ne zadržuje nasmehljati se takrat, kadar mož pravi humor razvija. Kdo ne bi se zarežal, ko mož pripoveduje, da so po njegovem mnenju Korošci že z Atilom v Celovec prišli in da je vsled tega globoko učenega premišljevanja svojega celovškega krčmarja poprašal, ali on kaj vé, kdo je bil Atila? Gostilničar na to malo premisli, se za ušesi popraska in odgovori: dro, dro, zdaj se spominjam, zdaj že vem, kdo je bil to, — gospod Atila so bili enkrat, ako se ne motim, svetovalec in preiskalen sodnik pri deželni sodni v Celovci. Da je Prešin turist, pri katerem včasih pravi Heine-tov humor cvete, že k nam prišel s sklepom, — ali po v jeziku naših katekizmov govoreč „s trdnim naprejšvetjem“ — norca se delati in šale zbijati iz vsega, kar le po slovenščini diši, to naj nas ne draži, ker to se je že vsem narodom

pripetilo. Vsakdo, kdor se le količkaj pazljivo z evropsko publicistiko pečá, spominjal se bo, da je pred tremi leti Anglež Marshow kakor turist debelo knjigo o šegah, običajih in značaji nemškega naroda napisal, kjer pravi, da je zarad teh študij celo leto v srčni žili prave Nemčije, v Saksonskem živel in djanje in nehanje „naroda mislecev“ od obličja do obličja opazoval. Prišel je mož vsled tega celoletnega opazovanja do rezultata: „da so Nemci tropa neumnih, tumpastih žganjarjev,* ki umazani, strgani le za tem hodijo, da si toliko vsak dan prislužijo, da se zvečer z žganjčem vpijanijo; imajo tudi neko aristokracijo lačnih baronov brez vsega politiškega mišljenja, ki so v javnem življenju pravi lokaji, ki s pajčevinami v trebuhu okoli hodijo in si še toliko ne prislužijo, da bi kot prosti delavci si vsak dan mogli frakelj žganjča privoščiti“ itd. gré v tem tonu v resnici popisovanje nemškega naroda. Signal o tej knjigi je prva dala v svoji dokladi „Augsb. Allg. Zeitung“ in potem je plat zvoná bilo gotovo vseh 3000 nemških listov od Rajna do Laba, od Šelde do Donave v vvodnih člankih in v feuilletonu. Knjiga sama ob sebi še ni toliko „mislecev“ razjezila, kolikor „Saturday Review“, prvi angleški literarni tednik, ki je, presojevaje to knjigo, rekel, da jo najtopleje z najboljšo vestjo priporoča vsem Angležem, kateri se hočejo kaj bolj na tanko o Nemcih podučiti. — „Augsb. Allg. Ztg.“ bila je tako stêkla in razpenjena kot môdrôs, ako okolo njega zakuriš; v celi vrsti člankov dokazovala je z vsem historičnim in statističnim orožjem, koliko sodov žganja več Angleži od Nemcev polukajo in koliko pijancev vsako leto na Angleškem več v grabnu obleži, kakor pa v „Vaterlandu.“ Pa kaj je pomagalo tako zeleni žolč kuhati?! Brez vse časnikarske stekline in v kljub spleena polnemu angleškemu turistu pokazal je nemški narod pri Kraljičinem Gradci, kaj je in kaj more.

Mislím, da v tej zadevi ne bomo Nemcev posnemali in z vatlom v roci „Prešinemu“ turistu dokazovali, za koliko nas Germani prekosijo v številu belih lisastih hlač in v dijaških zastavah, ktere so že poprej raznovrstnim nosom služile. Toliko humora ima hvala Bogu, še naš narod, da se srčno rahljá dobri šali, akoravno je na njegove stroške narejena.

Med naše štajarske brate zašel je tretji turist, ki v „Tagespošti“ pripoveduje, kako je z večine pri našem kmetiči vse prvotno, antidiluvijalsko, uborno, posebno pa strašno umazano in s kakošnim odlikovanjem se od te večine umazanih revežev razlikuje kmet, ki „Novice“ bere, kako je pri njem vse snažno, čisto, v redu, obdelano, kar so že zadnje „Novice“ od besede do besede ponatisnile. Nehoté je mož s temi vrsticami napisal največi, najboljši in najzdatnejši protest zoper Hohenwartov odgovor, nehoté pravi tù naš štajarski turist: da brez vpeljave materinega jezika v šole in uradnije ni nobenega napredka in nobene kulture za našega prostega moža. — Ker država ne živi samo ob germanizaciji, temuč tudi od lepih krajcarjev, ki jih človek v podobi davkov plačuje, zato vprašamo: kdo bo več „frónkov“ in laže plačeval: kmet-Novičar ali njegov umazani sosed?! Ker dan današnji povsod le inteligencija veljá, kdo se bo dal pri kakem Kraljičinem Gradci poprej nabiti: kmet-Novičar ali njegov sosed s kvedrasto in z blatom okinčano hišo??!

V kakošnem zakonu slovenski narod z graško „Tagespošto“ živi, vsak bralec vé; da nismo turista podkupili in da ni dobil od nas ne prevotljene kopeke, nam lahko vsakdo na brado verjame, akoravno je v

*) Eine Horde von hirnlosen, abgestumpften, ewig fort besoffenen Schnapstrinkern — tako je bilo brati v prestavi od besede do besede.

tem trenutku prišlo za nas na ljubljanski kolodvor 100 milijonov novo kovanih rubljev iz čistega uralskega zlata, ki nam jih je knez Gorčakov za panslavistne agitacije naravnost iz Orenburga poslal!

Ako bi učene može našega ljubljanskega „moniteurja“ kak preiskalen literaren sodnik zavoljo originalnosti njihovih člankov v preiskalni zapor djāl, ne bi mogel, ko bi vse tečaje pri vsakem listu počenši od naslova do vrednikovega podpisa z mikroskopom preiskaval, toliko gradiva izmolsti, da bi jih kateri si bodi najbolj oster državni literarni pravdnik pod obtožbo postavil zavoljo hudodelstva činjenega po originalnosti sestavkov. — Ali pri tej neizmerni pomanjkljivosti vsake originalnosti razvijajo ti može čudovit talent, da rijejo, kakor neki kebri v nekem materijalu, ki se iz estetičnih obzirov javno ne imenuje, v vsej nam sovražni žurnalistiki, kjer je količkaj mogoče kaj Slovane grdečega zavohati, da se potem natisne v ljubljanskem neslovenskem listu, ki se zdržuje ob žulih slovenskega naroda. — Magari, ako se Turki, Arnavti, Skipetari, Hotentoti, Huroni, Irokezi, Dahomejci, v katerem si bodi listu kakor kulturonošči narodi hvalijo, Slovani pa v nič devljejo in sramoté, zagotovljen si, dragi bralec, da boš precej drugi dan to bral kot voden članek ponatisnen v naši ljubeznjivi „Laibacherici.“ Da bi pa naš „moniteur“ ponatisnil to turistično pismo iz „Tagespošte“, kjer smo Slovenci malo bolj skrtačeni in pozlačeni, tega pa Bog obvaruj, ogiblje se naš „moniteur“ tacih sestavkov, kakor h...č križa! kakor naš kmetiški pregovor pravi.

Dr. V. Zarnik.

Dopisi.

Iz Primorja 14. sept. (Čast, komur čast! — Konec.) Poddružnica s. Matej iste kastavske župe si je oni čas napravila svoje pokopališče; zato tudi ta gospod počne gospodarom govoriti, da bi za-nje jako dobro bilo, ako bi se tudi oni svoje lastno pokopališče napravili, ker je mnogim težko i pri najamnih boleznih nevarno, po poldrugo uro daleč nositi mrličje pozgorom v Kastav. Malo po malo pridobi on veči del gospodarjev za to misel, i počne pisevati za to reč na dotične oblasti; na nekih mestih naleti sicer na soprotivščine, keh neprestrašivši se modro vse premaga i zadobi zato potrebno dovoljo, ter vzešči vso skrb na-se prime se dela. Ali tū je bilo dela! Koliko potrpežljivosti je moral gospod tukaj imeti, da jo je tudi drugim vdahnjeval, da se je delo srečno dokončalo. Pri tem zbudi ta vrli duhovnik ljudem pobožno misel, da bi na pokopališči pozidali cirkvico s. Roka, Bogu na zavet (votum), ker so bili ob časih kolere večidel obvarvani od te strašne kuge. Tudi to doseže, i ti dobri ljudje vzdajajo na sredi visokega podzidja lepo cirkvico, i postavijo na eno stran žagrad a na drugo mrličnico. — Vsakoletna najemnina za duhovnikov stan i šolo je znašala še precej nad 100 gold., ko je plačevala nekoliko cesarska blagajna, a drugo podružnica sama; pri vsem tem je bilo vse tesno posebno šola za mnogobrojne otroke; zato počne neutrudljivi gosp. Jože gospodarom govoriti: kako bi bilo koristno i lepo, ako bi Rukavac imel za duhovnika i za šolo svojo lastno hišo i šterno polé same cirkve na lepem griči, od kodi se vidi deleč i široko okolo po Kastalščini, na Reko, more, karnarske*) otoke itd. Tudi tukaj se gospodarji njegovemu presvedočljivemu govoru udajo. Ali zato je bilo še več skrbi i pisarije treba, da se je dobilo od predpostavljenih oblasti potrebno privoljenje. To se je po

navadi dolgo vleklo. Koliko gostoljubnosti je bilo tukaj treba pri mnogih razvodih (komisijah). Pri tem velikem početku mu je največ pomagal vrli duhovnik gosp. Andrej Marot, takratni glavar velike občine kastavske, pod katero tudi Rukavac spada, počenši zidanje te hiše na svojo odgovornost, ki je tudi vso občino nasvetoval, da privoli za to delo 1000 gold. iz občinske blagajne. A gosp. Janec je prevzel vso skrb računstva in nadzorstva na-se, i ko se je zidanje vže počelo, znal je on osebno pri c. kr. namestništvu v Trstu toliko opraviti, da je dobil iz cesarske blagajne skoraj celo glavnico na obresti, s kterimi je ona vsakoletni del najemnine plačevala; a drugo so kmetje po zmožnosti trojno razredjeni skladali; ter so si vzdali tako hišo za dva duhovnika i šolo vse pod jedno streho, i k temu še veliko šterno, da je v tej vladikovini malo takih. Polovico so izdelali pred dvema letoma, a drugo polovico pa izdeljujejo letos nadjajoč se, da jim pride še en duhovni pomočnik, kir enemu samemu bilo bi preveč preskrbljevati 2200 duš v duhovnih potrebah i podučevati skupaj trirazredno šolo z blizo 100 otroci, kar je gosp. Jože 18 let izvrstno sam opravljal. — Te redke mnogoletne zasluge so više oblasti oznanile presvitlej cesarske kroni, a presvitli cesar so na to 25. februarja t. l. temu gospodu podelili zlati križ s krono za zasluge, ki mu je bil letos na velikonočni torek po sv. maši pred cirkvo od pl. gosp. Clesiusa, okrajnega predstojnika iz Voloskega, z vrlim slovanskim nagovorom i zahvalnim lepim odgovorom pred mnogim ljudstvom očitno pripel. A zatim je mnogočastni proslavljenik, kega gostoljubnost je vže tako občeno znana, dal v novej hiši veleslaven obed, na kterega je bilo povabljenih 40 oseb, kade so se lepo v domačem jeziku vrle zdravice od počaščenega gosp. Janca govorile i napijale našemu cesarju, trstjanskemu vladiki itd. Čekaje pol leta, da bi ki izvrsten perušič*) svetu narisal redke i velike zasluge tega od samega cesarja tako jako proslavljenega gospoda, a nič ne pričakavši se je pridržnil načrtati jih eno malo Ničević.

Iz Žaline 15. sept. Jož. Je..om. — Dovolite mi, ljube „Novice“, da Vam iz naše doline kaj pišem in Vam veselje, težave in nadloge naše okolice razodenem. Po pravici moramo reči in se veseliti, da se je pri nas letina, hvala Bogu, prav dobro obnesla; sená in druge klaje so ljudje veliko nakosili, žita obilo pridelali, samo podzemljice (krompir) so začele zeló gnjiti; sadja, kjer imajo drevja, bodo dosti natresli; vendar bi pa bili, posebno po dveh najboljših vaséh, še veliko več pridelali, ako bi jim ne bili cestarji spomlad veliko lepe pšenice, rži itd. brez usmiljenja pokončali. To pa se je tako-le zgodilo: nova velika cesta od Krke se tudi po naši fari vleče in ker so spomlad cesto merili in nekoliko kopali, pokončali so ubogemu kmetu prav veliko setve. Res milo je bilo gledati, kako je ubogi kmetič na svoj trud se žalostno oziral; ko je videl, da mu pridelke njegovega potu vničujejo. Ko nam je bilo kmetom vse poškodovano, so nehali cesto delati, in zdaj zopet vse prazno stoji. Ali se ne pravi to kmeta očitno dreti? Ali ni bilo mogoče nazaj iti in cesto po tistih grdih kokavah popravljati toliko časa, da bi bil kmet svojo žito spravil, potem pa naprej delati. Pa saj lahko tako delamo, ker imamo denarja na kupe?! Že tri mesece je tukaj en gospod, ki mu pravijo cestni šribar, brez dela svojo plačo dobiva. Ubogi učitelj se je pa moral leto in dan z otroci trpinčiti, da bi svoje krvavo zaslužene solde čez leto enkrat prejel; al za to pa ni denarja. Bog daj učiteljem bolje čase!

*) Bral sem v nekih starih pismih: karnarski otoci, mesto kvarnarski; morda bolje, ker kar je kam-en.

*) Stari ljudje okoli Pazina govore: perušič za nemški Pinsel; perušič, peruh, pero = penna, ital. pennello, nemški Pinsel.